

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεύοντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροδμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου γάρτου καὶ ὠραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. θέμου Ἀρρίνου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ καὶ τὸν

ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Ξενοπούλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς ἑβδομάδος δυνάμεθα νὰ παρασχωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν Δ' Τόμον (3^{ος} περιόδου) τῆς ἑβδομάδος ἀντὶ δραχμῶν 6, τῆς ἀρχικῆς τοῦ τιμῆς οὐσῆς δρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνες, Ἱστορικαὶ, Καλλιτεχνικαὶ, Φιλολογικαὶ καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἡθογραφαί, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικά, Βιομηχανικά, Ἐκπαιδευτικά, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάστησαν οἱ ἐγκριτωτέροι τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώτας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἑπιστασία τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διευθύνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Ο Ι Τ Ρ Ε Μ Ο Ρ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Οὔτε τὸ χαρτοπαίγιον, οὔτε αἱ Ἱταλίδες, οὔδ' ἄρα ἡ καταβληθεῖσα προσπάθεια, ὅπως θριαμβεύσῃ κατὰ τοῦ αἰσθήματος τούτου, ἰσχύσαν νὰ τὸν ἀπαλλάξωσι τῆς ἐπιρροῆς, ἣν ἐξήσκει ἡ χωρικὴ ἐκείνη ἐπὶ τῆς ψυχῆς ταύτης, ἣν εἶχε κυριεύσει διὰ τῆς μυστηριώδους καὶ ἀκαταβλήτου ἐκείνης ὑπεροχῆς, ἣν ἀπέδιδεν ἄλλοτε εἰς ὑπερφυσικά τινα ὄντα.

Ἀδιαλείπτως, καὶ ὅτε ἀκόμη διήρχετο τρέχων διὰ τῶν ταχυδρομικῶν ἱππων διὰ μέσου τῆς πατρίδος του, τῆς καταπατηθείσης ὑπὸ τῶν ἐχθρικῶν ὀρδῶν, ἐν τῷ θορύβῳ τῆς μάχης τῆς Βανδενέσης καὶ τοῦ Ὡτέν, αὐτὸς δὲν ἐβλεπεν ἢ τοὺς βαθεῖς ὀφθαλμοὺς τῆς Σολάνζης, τοὺς παραδόξους ἐκείνους ὀφθαλμούς, τοὺς μέλαν κυανοῦν χρῶμα ἔχοντας, οἵτινες τὸν ἐμάγευον καὶ θὰ τὸν ἔσυρον ὡς τὸ ἄσμα τῶν σειρήνων εἰς τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου, τὸ ὥρρον αὐτῆς πρόσωπον, ὅπερ ἐφαίνετο ὡς εἰ τὸν κατεφρόνει, καὶ πρὸς ὃ ἐσύρετο πάντοτε, ὡς ἐλκυόμενος ὑπὸ ἀκαταμάχητου δυνάμεως.

Ὅτε, διαβαίνων τὰ ὄρια τῶν κτημάτων του, καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸν πύργον του, εἶδε τὰ πτώματα τῶν δραγόνων κατὰ σειρὰν ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς τάφρου, ἀπέστρεψε μετ' ἀηδίας τὴν κεφαλὴν.

— Κτύπα, διέταξε τὸν ταχυδρόμον, οὔτινος οἱ ἵπποι ἐκάμπτοντο αἰσθανόμενοι τὴν ὁσμὴν τοῦ αἵματος.

Καὶ ἀπέναντι τῶν νεκρῶν αὐτῶν ἐσκέπτετο πάντοτε ἐκείνην.

Οὐδὲν ἐφοβέτο δι' ἑαυτόν, χάρις εἰς τὰς σχέσεις του εἶχεν ἐλευθερίαν πράξεων, ἀλλ' ἐφοβέτο διὰ τὴν Σολάνζην τὰς συνεπειὰς εἰσβολῆς, ἥτις ἡπείλει καὶ τὰς ἐρήμους τῆς ἀγρίας ἐκείνης ἐπαρχίας.

Ἡ ἄμαξα ἔστη ἐπὶ τέλους περὶ τὴν μεσημβρίαν πρὸ τῶν βαθμίδων τοῦ πύργου τοῦ Σεβάν.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐγένετο δεκτὸς μετὰ προθυμίας ὀφειλομένης εἰς κύριον, ἀλλ' ἀκριβῶς μὲ τὴν σιωπὴν ἐκείνην, ἣν ἀποκαλοῦσι τῶν ἀρχόντων τὸ μᾶθημα.

Ἦτο προφανεές, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ὑπηρετοῦ τοῦ οἴκου ἐθλίβοντο διὰ τὰ παρελθόντα γεγονότα, διὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ μαρκησίου, καί, ὡς ὁ Φαρζεάς, ἐβλεπον δυσάρεστως δεσμὸν τόσῳ δυσοίῳ.

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ἠννόησε τὴν σιωπὴν ἐκείνην ἐπιπληξίν, ἀλλὰ δὲν μετέβη ἐκεῖ, ὅπως προσέβη εἰς τὰ τοιαῦτα.

Διήλθεν ἀγέρωχος καὶ ὑψύχην, ἀπηύθυνε τὰς διαταγὰς του διὰ τόνου βραχέως, ἐπιηροφορήθη ἐν ὀλίγοις περὶ τῶν ὑποθέσεων του, ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐφρόντισε διὰ τὸν καλλωπισμὸν αὐτοῦ, μὲ ὅσον φλέγμα ἐφρόντιζε εἰς τὸν πύργον τοῦ Ματινιόν, ὅτε ἡτοιμάζετο ὅπως παρευρεθῇ εἰς τὴν λέσχην, ἐπρογευματίσεν ἐν βίᾳ καὶ τὸ μακστίγιον ἀνὰ χεῖρας κρατῶν ἐξῆλθεν ὅπως πορευθῇ εἰς Ἐλάφων-Πέραμα.

Ὅτε ἐφθασεν ἐκεῖ, ὁ φύλαξ εἶχεν ἐξέλθει.

Ἡ Καταλὶνα ἰδοῦσα μακρόθεν τὸν μαρκησίον ἀπεσύρθη, ὅπως ἀφήσῃ τὴν Σολάνζην μόνην μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐκάθησε πλησίον τῆς.

Εἰς τὴν θέαν αὐτῆς ἀνεσκήρτησε, προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς μεγάλης ἐκείνης συγκινήσεως, ἣν αἰσθάνεται τις πλησίον γυναικὸς τόσῳ διακαῶς ποθουμένης.

— Σολάνζην, τῇ εἶπεν, ἀνέμενα ἀνυπομόνως τὴν ἔλευσιν τοῦ καιροῦ, τὸν ὅποιον ὥρισες, καὶ ὅστις λήγει αὐρίον.

— Τὸ εἰσεύρω.

— Ἐδωσα τὰς διαταγὰς μου, εἶσαι ἔτοιμος;

Ἐκείνη ἐψιθύρισε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς :

— Μάλιστα.

— Ἰδοὺ τί ἀπεφάσισα· θ' ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως μετὰ τὸν γάμον. Ἡθέλησα νὰ σ' ἀπαλλάξω ταχύτερον τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους διατρέχεις μένουσα ἐνταῦθα, ἐνθα ὁ πόλεμος ἐξαπλοῦται εἶναι ἀποτρόπαιον θέαμα διὰ μίαν νέαν. Τί λέγει ὁ Φαρζεάς διὰ τὸν γάμον αὐτόν;

— Σοὶ τὸ ἔγραψα· μένει ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ὁμιλεῖ σπανίως.

— Σκοπεύω νὰ τὸν καταστήσω ἐλεύθερον καὶ νὰ τῷ χορηγήσω τὰ μέσα νὰ ζῇ ἐντίμως καὶ ἀνεξαρτήτως. Ἐδωκα ὁδηγίαν εἰς τὸν συμβολαιογράφον μου.

Ἐκείνη προσέκλινε.

— Τὸ συμβόλαιον θὰ ὑπογραφῇ αὐρίον εἰς τὰς ἑνδεκα, εἰς τὸν πύργον ἢ ἐδῶ, ὅπως σοὶ ἀρέσῃ.

— Εἰς τὸν πύργον, ἐὰν προτιμᾷτε.

— Καλῶς. Κατόπιν θὰ νυμφευθῶμεν ἐν τῇ δημαρχίᾳ, ἀνευ ὅμως πομπῆς. Ἐνόμισα ὅτι ἐκπληρῶ καὶ τὴν ἰδικὴν σου ἐπιθυμίαν, ἀποφεύγων τὸν θόρυβον, ὅστις, ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων, δὲν μᾶς εἶναι ἐπιτετραμμένος, ἄλλως τε δὲ μᾶς εἶναι ἀδιάφορον.

Καὶ ἐπρόσθεσε κύπτων πρὸς τὸ μέτωπον τῆς Σολάνζης :

— Ἀρκεῖ νὰ μοὶ δώσης τὴν συγκατάθεσιν, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τόσῳ μακρὸν χρόνον μ' ἀφῆκες νὰ ποθῶ. Ἐκ τῆς δημαρχίας θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ πύργου. Σὺ θὰ ἀνέλθῃς εἰς τὰ δωμάτια σου, ὅπως ἐνδυθῇς ἐνδυμασίαν ὀδοιπορίας, καὶ θὰ ὑπάγωμεν ἀπ' εὐθείας εἰς Ἱταλίαν, ὅπου θὰ μείνωμεν ὅσον σὺ θελήσῃς. Ἐκεῖ θὰ εὕρῃς διαμονήν, ἥτις ἐλπίζω νὰ σ' εὐχαριστήσῃ. Ἐχῆς τί ν' ἀντιτάξῃς εἰς τὸ σχέδιόν μου;

— Οὐδέν.

— Ἰδοὺ ἡμεῖς λοιπὸν πλησιάζομεν εἰς τὴν εὐδαίμονα ὥραν τοῦ ν' ἀνῆκωμεν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον. Πρὸ πολλοῦ ἀποβλέπω μετὰ πόθου εἰς τὴν στιγμὴν ταύτην. Θέλω νὰ κατακτήσω τὴν φιλίαν σου, καὶ εἰ δυνατόν τὸν ἔρωτά σου.

Ἡ φωνὴ αὐτοῦ εἶχεν ἀπωλέσει τὸν ὑπερόπτην καὶ σκληρὸν αὐτῆς τόνον.

Ἡ νέκ γυνὴ ἐμειδίασε πρὸς αὐτὸν ἡδέως.

Ἡδυνάτο τις νὰ ἐκλάβῃ τὸ μειδιάμα ἐκεῖνο ὡς ἐπίνευσιν εἰς τὰς ἐπιθυμίας του, καὶ ὡς κατεύνασιν τῆς ἔχθρας αὐτῆς.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἤρπασε τότε τὴν χεῖρα τῆς Σολάνζης.

— Τὸ νὰ σὲ νυμφευθῶ, ἐπανελάθεν ἐκεῖνος, ὑφιστάμενος τὴν μαγείαν τῆς ἀνθηρᾶς ἐκείνης νεότητος, εἶναι ἡ προσφιλεστέρη τῶν ἐπιθυμιῶν μου, ἀλλὰ καὶ ἡ μεγαλειτέρα ἐνδειξίς τοῦ ἔρωτος, τὴν ὁποίαν ἡδυνάμην νὰ σοὶ προσφέρω, καὶ δὲν σοὶ κρύπτω ὅτι μὲ κατηγοροῦν διὰ τοῦτο καὶ ἡ κοινωνία θὰ μὲ κρίνῃ αὐστηρῶς, τοῦλάχιστον ἐπὶ τινα χρόνον. Θὰ ψιθυρίζω τὴν γελοίαν φράσιν : «ἀνάρμο-